

ສະໄໝ
ພິຈິຕປຣູພິ

ສຽງ
ຮຸ່ງ
ຟ້າ
ດຳດົງ

5

Mao Ni ເຢັນ ນາດາວ ແປດ

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 5

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

《将夜》Jiang Ye

Volume 05

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2016 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1862-0

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4866 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

มีหลายคนารู้สึกอึดอัดกับข้อใจแทนหนึ่งเซียวเรื่องรูปร่างของเขา ไม่สามารถฝึกฝนได้ แต่นับแต่ไปทุกคนจะโล่งขึ้นเยอะเพราะเหตุการณ์ พลิกผันแล้ว พระเอกของเรากำลังจะเก่งเทพยิ่งไปกว่าเดิม แต่ก็ใจเย็นกันหน่อยนะ นี่เฟิ่งจะเล่มห้าเอง หนึ่งเซียวยังพัฒนาไปอีกไกล...ไกลเท่าจำนวนเล่มของเรื่องนี้แหละ

เล่มนี้ พบกับการทดสอบเข้าสู่ 'ชั้นสอง' หนึ่งเซียวมีคุณสมบัติเข้าร่วมการทดสอบได้แล้วก็จริง แต่ยังมีคู่แข่งแสนร้ายกาจเป็นอุปสรรคขวางทางอยู่ แถมเป็นทางที่ไม่กว้างพอแม้แต่จะเดินสวนกันด้วย เพราะโควตามีแค่ที่เดียว มีเพียงหนึ่งคนเท่านั้นจึงจะได้เข้าสู่ชั้นสองของสถานศึกษา หนึ่งเซียวที่เฟิ่งเริ่มฝึกฝนได้แค่นี้ไม่กี่เดือนจะเอาอะไรไปชนะคนเขาซะเนี่ย ต้องตามดู!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 21 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะผู้อ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้ฉันย้ายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่นตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เทิดทูนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถดุจเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความดีคนเดียวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อนรวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์ สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกละกหลายอารมณ์ บทนี้เข้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

บทที่ 1

อาจจะวันมะรืนนี้

อาจารย์ใหญ่ออกจากแคว้นไปท่องเที่ยวยังไม่กลับ แต่มีข่าวลือหนาหูว่าชั้นสองกำลังจะเปิดรับศิษย์ใหม่ แม้ไม่ทราบต้นตอที่มา แต่ฟังจากที่พวกอาจารย์ตอบก็ดูท่าว่าจะเป็นความจริง และกำหนดเวลาก็คือวันมะรืนนี้

จะเข้าชั้นสองของสถานศึกษานั้นเป็นเรื่องที่ยากเย็นยิ่ง กล่าวได้ว่ายากพอๆ กับการพยายามขึ้นไปบนท้องฟ้า นี่คือเรื่องที่ทุกคนรู้ดี ศิษย์สถานศึกษาที่พอจะมีแววก็คือศิษย์ห้องวิทยุर्थทั้งหก ดังนั้นหลังเลิกเรียนแล้ว ศิษย์ที่สำนึกตัวว่าไม่มีทางได้รับพรจากเฮาเทียนก็เริ่มส่งเสียงดังซึกซวนกันไปดื่มกินเป็นที่ครื้นเครงเพื่อปลุกขวัญกำลังใจให้

ในฐานะที่ถูกมองเมินดังไว้ตัวตน เรื่องนี้จึงดูเหมือนไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับหนิงเซวีย แต่ไม่มีใครรู้ว่าจิตใจมันก็จดจ่ออยู่กับการเข้าชั้นสองเช่นกัน ดังนั้นพอระฆังเลิกเรียนดังขึ้นหนิงเซวียจึงเตรียมจะไปหोजัซุเพื่อถามอวีเจี้ยวโช่วหรือไม่ก็เงินฝีฟัวด้วยระดับฉานของมันในตอนนี คิดจะเข้าชั้นสองมีความเป็นไปได้อยู่ก็ส่วน แต่แล้วโดยไม่คาดคิด มันกลับถูกชื้อถู้อีหลันบังคับลากตัวไปด้วยเสียก่อน

นางเกลี้ยกล่อมแกมบังคับว่าแม้จะเข้ากับคนอื่นไม่ได้มันก็ควรเข้าร่วม

8 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 5

งานเลี้ยงชุมนุมในลักษณะนี้บ้าง ถึงแม้จะถูกกีดกันออกจากกลุ่ม แต่หากมันหันไปปรากฏตัวบ่อยๆ ไม่แยกไปเที่ยวเดินท่องๆ ตามทุ่งหญ้าป่าเขาเหมือนวิญญาณโดดเดี่ยวเช่นที่ทำอยู่ทุกวันนี้ก็ย่อมมีสักวันที่ความโกรธแค้นของสหายร่วมเรียนจะบรรเทาเบาบางลงได้

หนิงเซวียไม่คิดว่าตัวเองจะต้องพยายามเข้ากลุ่มเพื่อแลกมาซึ่งท่าทีที่อ่อนโยนลงของคนรอบด้าน แต่ข้อถู้อี้อันปกปิดดีต่อมันยิ่ง จะให้มันเอาแต่รักหน้าตาศักดิ์ศรีตัวเองปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย มันก็ถือหลักอึดถือเต็มทน ดังนั้นหลังจากตรึกตรองอยู่ครู่หนึ่งก็ยอมให้นางลากตัวตามทุกคนเข้าเมืองไป

สถานที่จัดงานอยู่ในเขตนครใต้ เป็นเหลาสู่ราชมหะเลสาบที่ดัดแปลงมาจากคฤหาสน์หลังใหญ่หลังหนึ่ง เหนือประตูทางเข้าแขวนป้ายไว้เป็นชื่อร้านเขียนด้วยลายพู่กันของใต้เท่าจีจิว* ว่า 'เรือนเต๋อเซ็ง (พิชิตชัย)'

เรือนเต๋อเซ็งคือเหลาสู่ราที่มีบรรยากาศเจียบสงบ สุราอาหารที่นำมาบริการล้วนราคาแพงหูฉี่เป็นที่หนึ่งในเมืองฉางอัน มีพื้นที่กว้างขวาง เครื่องเรือนเครื่องใช้ถูกจัดวางตกแต่งอย่างหรูหรา ลูกค้าที่มาหากมิใช่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ก็ต้องเป็นคหบดีและผู้มีอันจะกินภายในเขตนครทั้งสิ้น ถ้าไม่ยกชื่อสถานศึกษาขึ้นมาอ้าง คิดจะเหมาะที่นั่งด้านนอกทั้งหมดนั้นมิใช่เรื่องง่าย

ระยะนี้อากาศกำลังอบอุ่น พื้นที่ด้านนอกใช้ผ้าโปร่งบางซ้อนทับกันไปมา โดยใช้ไม้จากต้นหลิวค้ำยันเอาไว้ ยามลมโชยชาย ผ้าก็จะสะบัดพัดพลั้วกลายเป็นภาพที่สวยงามยิ่ง คิษย์ชายหญิงร้อยกว่าคนบ้างยืนฟังร่าระเบียงหัวเราะเสวนาเป็นที่ครึกครื้น บ้างเลิกมานออกไปเดินเล่นรอบทะเลสาบ เปลี่ยนสถานที่นี้ให้กลายเป็นที่แสดงออกของคนหนุ่มสาวกันอย่างเต็มที่

หนิงเซวียยืนอยู่ตรงจุดที่ไม่มีคนสนใจ ในเมื่อถือป่านชาเล็กๆ มองสหายร่วมเรียนที่กำลังหยอกล้อสนทนากันด้วยแววตาสงบนิ่ง คิดในใจว่าอีกสักครู่ตอนหนึ่งโตะ มันคงไม่ได้เห็นใบหน้าที่เป็นมิตรสักเท่าไร ดังนั้นยังคงแกล้งมานั่งเจียบๆ อยู่ตรงมุมเปลี่ยนคนเดียวจะดีกว่า พองานเลี้ยงดำเนินไปได้ครึ่งทางก็ค่อยแอบหลบออกไปเจียบๆ คิดแล้วก็เรียกเด็กรับใช้ของเหลามา

* จีจิว เป็นหัวหน้าขุนนางที่ดูแลจัดการสถานศึกษาชั้นสูงของทางการในสมัยศักดินา มีศุนนางขุนลำดับรองขึ้นสี่

คนหนึ่ง ยัดเงินก้อนใหญ่หลายก้อนใส่มือให้ว่าจ้างคนไปส่งข่าวที่ซอยสี่สิบเจ็ด บอกให้ซึ่งซึ่งนำรถม้ามารอที่หน้าประตู

ผ่านไปพักใหญ่ บรรดาศิษย์มากพรสวรรค์ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของงาน ก็ค่อยพากันนั่งลงในตำแหน่งที่รับลมได้ดีที่สุด ส่วนพวกศิษย์ชายหญิงที่เป็นคู่รักกันก็เลือกมุมสงบในสวนไผ่หลังม่าน บรรยากาศตรงลานกว้างริมทะเลสาบจึงค่อยๆ เงียบสงบลง ชื่อภู่อีหลันไม่เสียทีที่เคยเป็นผู้นำกองทัพอัศวรของฉางอัน นางลูกขึ้นยืนกล่าวเปิดงานด้วยท่าทางดูเป็นธรรมชาติ เนื้อหาไม่มีอะไรมากนอกจากอวยพรให้สหายห้องวิชายุทธ์ทั้งหกประสบความสำเร็จในการทดสอบวันมะรืน และให้สหายร่วมสถานศึกษาทุกคนมีความก้าวหน้าในการเรียน

พอกว่าจบ อาหารที่ปรุงแต่งอย่างประณีตงดงามรวมทั้งผลไม้หลากชนิดก็ถูกยกมาจัดวางลงบนโต๊ะจานแล้วจานเล่า ทุกคนดื่มกินกันอย่างสนุกสนาน จุดที่ครึกครื้นเฮฮาที่สุดสามารถได้ยินเสียงกล่าวสรรเสริญเยินยอเซี่ยเจิงอวั้นกับศิษย์ห้องวิชายุทธ์ดังขึ้นมาไม่ได้หยุด

"ได้ยินว่าคราวนี้ชั้นสองเปิดรับศิษย์เพียงคนเดียว"

หวังอิงจากหลินโจวซึ่งใบหน้ายังไม่ถอดเค้าเด็กมองบรรดาพี่ชายพี่สาวที่ห้อมล้อมกันเข้ามาให้กำลังใจ แล้วหันไปถามคนข้างๆ อย่างประหม่า

"กฎแบบนี้เคยมีมาก่อนหรือไม่"

เซี่ยเจิงอวั้นยิ้มน้อยๆ ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"แต่แต่ละครั้งที่ชั้นสองเปิดรับศิษย์กฎเกณฑ์จะเปลี่ยนไปเรื่อย ครานี้บอกว่ารับคนเดียวก็อาจเป็นไปได้ ถ้าเป็นเช่นนั้น ระดับความยากก็จะยิ่งสูงขึ้น ข้าต้องทุ่มเทสติปัญญาอย่างสุดความสามารถเพื่อที่จะไม่ทำให้สหายทุกคนรวมทั้งอาจารย์ที่อบรมสั่งสอนอย่างตั้งใจต้องผิดหวัง"

จงต่ำจวันคลีพตออกดังฟุบ หัวร่อเสียงดังกังวานกล่าวว่า

"เจิงอวั้น บัดนี้เจ้าอยู่ในด่านไร้ฉงนแล้ว อีกทั้งอาจารย์เฉายังออกปากชมว่าเป็นที่หนึ่งของห้องวิชายุทธ์ มีความเป็นไปได้สูงมากที่จะได้เข้าเรียน ทว่าหากแม้แต่เจ้าก็ยังไม่มีความมั่นใจ แล้วปีนี้จะมิใคร่เข้าเรียนในชั้นสอง

ได้อีกเล่า"

หวังอิงไต้ยิ่นเซ่นนั้นสีหน้าก็สลดลง ความอิจฉาฉายชัดขณะกล่าวกับ
เซี่ยเจิงอวี่น

"พี่เซี่ย หากท่านได้เข้าไปเรียนแล้ววันหน้าจะต้องบอกเล่าต่อพวกเรา
ว่าภายในนั้นมีสภาพเป็นอย่างไร ข้าอยากรู้จริงๆ"

เซี่ยเจิงอวี่นยิ้มอ่อนโยน ตบไหล่หนุ่มน้อยพลางกล่าวว่า

"เจ้าอายุยังน้อย ต่อให้ครั้งนี้เข้าชั้นสองไม่ได้ แต่คราวหน้าต้องได้แน่
ฉะนั้นจะต้องให้เข้าไปดูแทนทำไม"

ทันใดนั้นด้านนอกก็มีเสียงอาชาหลายตัวหือตะเบ็งมาทางเหลาสู่ราย่าง
รีบร้อน ศิษย์สถานศึกษาทั้งหลายก็ได้ให้ความสนใจ เพราะเมืองฉางอันมี
วันใดบ้างที่ไม่สืบทราบมาควบอาชาวิ่งไปมาให้เห็น มีเพียงหญิงเซี่ยยี่คนเดียว
ที่เงยหน้ามองไปทางต้นเสียง เพราะมันฟังออกว่าทหารม้าเหล่านี้มิได้สังกัด
กองกำลังอวี่หลิน หากแต่เป็นกองกำลังชายแดนที่เคยหลังเล็ดมาแล้วใน
สมรภูมิจึง

ลักพักภายใต้การเปิดทางของทหารไต้บังคับบัญชาหลายคน นายทหาร
ยศสูงแต่ยังหนุ่มแน่นคนหนึ่งสวมเสื้อเกราะที่ชะมุกชะมอมไปด้วยฝุ่นดินดิน
ตรงมาที่ลานกว้างริมทะเลสาบ พอเห็นศิษย์สถานศึกษากำลังตีมันกันกันอย่าง
ครื้นเครงก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนเลิกมันเดินฝ่าเข้าไป จุดหมายคือเรือน
รับรองส่วนตัวอันเจียบสงบที่ด้านหลัง

บนตัวทหารเหล่านั้นแฝกไลน์อายุเหี้ยมหาญดูดันออกมา ไม่เข้ากันอย่าง
แรงกับบรรยากาศรื่นเริงผ่อนคลายในลานกว้าง ตอนที่พวกมันปรากฏตัว
เสียงสนทนาหยอกล้อของศิษย์ชายหญิงทั้งหลายพลันเบาลง

ทั้งหมดเดินอย่างองอาจฉับไว ฝ่าเท้าหนักแน่นมั่นคง แต่เป็นเพราะ
ไปชนไต้ะหลายตัวให้เคลื่อนไปจากตำแหน่งเดิม จึงทำให้ศิษย์สถานศึกษา
หลายคนรู้สึกไม่พอใจ

ชาวฉางให้ความสำคัญกับความดีความชอบในการรบเป็นอันดับแรก ยิ่ง
กับกองกำลังทหารชายแดนที่เฝ้าอยู่หน้าด่าน ยิ่งให้ความสำคัญเลื่อมใสเกรงใจเป็น

ที่สุด ปกติแล้วกับการกระทำที่ขาดความระมัดระวังจนดูเป็นไร้มารยาทแบบนี้ แม้จะเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ก็แค่เพียงแค่อ้อมอย่างไม่มีถือสา ทว่าวันนี้ศิษย์สถานศึกษาที่มาชุมนุมตีกันกันล้วนยังอายุน้อย ลึกๆ ในกระดูกจะมากจะน้อยก็มีความมโหฬารอยู่บ้าง จึงมีบางคนไม่สามารถอดกลั้น แค้นหัวเราะกล่าวใส่แผนหลังทหารกลุ่มนั้นว่า

"ต่อให้เป็นสวี่ชื่อมาเองก็ไม่กล้าแสดงความไม่เคารพต่อศิษย์สถานศึกษาอย่างพวกเรา ทหารเหล่านี้กลับโห่ร้องยิ่งนัก"

สวี่ชื่อคือแม่ทัพใหญ่เจิ้งกั๋ว* ของต้าถัง เป็นถึงบุคคลลำดับหนึ่งของกรมทหาร แต่ในสายตาของศิษย์สถานศึกษาที่พระนางหลงตัวเหล่านี้กลับไม่ให้ราคาลักเท่าไร เหล่าทหารที่กำลังเดินอย่างเร่งรีบ ได้ยักยักเข้านายทหารหนุ่มยศสูงคนนั้นหันกลับมา กราตมองด้วยสายตาเย็นเยียบ

เยียบไปครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้นอย่างดูถูก

"ที่แท้ก็คือศิษย์สถานศึกษา เข้าฤดูวลันต์ไม่ขึ้นไปท่องเที่ยวลาลัสต์ว แต่กลับเข้าเมืองมาพราวดร่าพันเฮอะ เทียบกับศิษย์รุ่นก่อนไม่ได้เลยจริงๆ"

ศิษย์สถานศึกษามีหรือจะทนการถูกลบประมาทเยี่ยงนี้ได้ ต่างรีบลุกพรวดพรวด คิดจะต่อปากต่อคำให้แตกหักกันไปข้างหนึ่ง แต่ยังไม่ทันได้อ้าปาก นายทหารหนุ่มก็พูดด้วยสีหน้าเย็นชา

"คิดถึงสมัยที่ข้าเรียนอยู่ที่นั่น คนที่จะหยิ่งโสดได้ต้องมีความสามารถพอเด็กน้อยอย่างพวกเจ้าตอนนี้เพิ่งจะศึกษาหาความรู้กันได้เพียงแค่ทางอ้อม ปากคอกี่เราะรายเช่นนี้แล้ว..."

ฟังจบทุกคนจึงค่อยรู้ว่าคนผู้นี้ถึงกับเป็นศิษย์พี่ร่วมสถานศึกษา ก็รู้สึกหน้าชาด้วยความละอาย ไม่ทราบควรพูดอะไรดี อีกฝ่ายเห็นเช่นนั้นก็ยังไม่ยอมละเว้นพวกมัน กลับตำหนิอย่างดูเดียดรณแรงกว่าเดิม

"ต่อให้แม่ทัพใหญ่สวี่ชื่อมาเองก็ไม่กล้าแสดงความไม่เคารพต่อศิษย์สถานศึกษาอย่างพวกเจ้าอย่างนั้นรี หึๆ คำพูดนี้ไม่ผิด แต่พวกเจ้าต้องจำเอาไว้ให้ดี ที่แม่ทัพใหญ่สวี่เคารพคือท่านจอมปราชญ์ คือบรรดาอาจารย์ในนั้น

* แม่ทัพใหญ่เจิ้งกั๋ว ยศขุนนางบู๊ลำดับรองชั้นสอง

มิใช่เศษสวะเช่นพวกเจ้า!

ต่อไปเวลาอยู่ข้างนอกระวังปากไว้สักหน่อย หากให้เข้าได้ยินว่าศิษย์สถานศึกษาไปผายลมระรานใครอีก อย่าตำหนิที่เข้าจะใช้กฎของสถานศึกษาทุบตีพวกเจ้าให้หนุ่ม!"

วิชาแรกที่ได้เรียนในสถานศึกษาคือจารีตธรรม จารีตธรรมคือกฎระเบียบ กฎระเบียบของสถานศึกษาคือใครกำปั้นใหญ่กว่าคนนั้นมีเหตุผล ใครมีอาวุธสูงกว่าคนนั้นมีเหตุผล นี่คือการสั่งสอนที่ศิษย์ทุกคนจำขึ้นใจ บัดนี้ได้ยินศิษย์พียกกฎระเบียบนี้ขึ้นมาอ้าง แน่นอนยอมไม่มีใครกล้าอวดกำแหงอีก

ชื่ออุอิหลันเล็กมาเดินเข้ามาพอดี พอเห็นก็อดหัวเราะคิกมิได้ กล่าวกับนายทหารหนุ่มคนนั้นว่า

"พี่รองฮว่า ท่านเป็นถึงตูเว่ย* เขตกู้ซาน โยต้องเดือดดาลใส่ศิษย์น้องทั้งหลายถึงเพียงนี้เล่า"

พอได้ยินประโยคแรก สายตาที่ทุกคนมองนายทหารหนุ่มคนนั้นก็เปลี่ยนไป ตูเว่ยเขตกู้ซานนามฮว่าซานเยวี่...เป็นดาวเด่นในหมู่คนรุ่นเยาว์ของกรมทหาร มินาเล่าถึงได้มีความทะนงตัวสูงนัก

ฮว่าซานเยวี่เห็นชื่ออุอิหลันก็ถอนใจส่ายหน้ากล่าวอย่างอ่อนใจ

"ลืมไปว่าตอนนี้เจ้าก็เรียนอยู่ในสถานศึกษาด้วย วันนี้เพิกภูมิเรื่องด่วนคืนพรุ่งนี้เข้าจะไปกราบคารวะท่านแม่ทัพบิดาเจ้า"

ชื่ออุอิหลันมองไปยังเรือนรับรองด้านหลังที่เจียบสงบที่สุดของเหล่าสุราเต๋อเซ็ง เคาออกว่าอีกฝ่ายรีบร้อนกลับจากเขตกู้ซานมาเพื่อพบใครก็ยิ่งน้อยๆ กล่าวว่า

"อีกสักพักข้าก็จะเข้าไปกราบคารวะ"

ฮว่าซานเยวี่พยักหน้าแล้วกวาดตามองศิษย์สถานศึกษาทั้งหลายอย่างเฉยชารอบหนึ่ง แต่แล้วสายตาก็สะดุดเอาใบหน้าที่คุ้นตา มันตะลึงไป

* ตูเว่ย หมายถึงผู้บัญชาการเขตหรือเมือง แต่ละสมัยกำหนดระดับชั้นแตกต่างกัน สมัยถัง ชิง หยวน และหมิง เป็นยศขุนนางปู้ซันสามและสี่ เป็นรองจากตำแหน่งแม่ทัพ

เล็กน้อยจากนั้นค่อยกล่าวอึ้งๆ ว่า

"เจ้าจะพาผู้ใดเข้าไปด้วยก็ได้ แต่คนที่เหลือไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ยังคง
อย่านำเข้าไปจะดีกว่า"

"พี่รองขวา ที่มานี้ล้วนเป็นศิษย์ผู้มีความสามารถของสถานศึกษาทั้งนั้น"

ซือเถียนหลันยิ้มเล็กน้อย เตือนสติอีกฝ่ายอย่างแนบเนียน

ขวาซานเยวี่เข้าใจว่านางหมายความว่าอะไรจึงยิ้มแล้วจากไปอย่าง
รีบร้อน

พอดื่มสุรากันจนเต็มคราบ จุดที่เอะอะอีกทีก็ยิ่งเอะอะอีกที จุดที่
เจียบวังเวงก็ยิ่งเจียบวังเวง

ซือเถียนหลันเดินไปตรงมุมเปลี่ยวหลังม่าน พอเห็นหญิงเซวียกำลังชะงัก
ตัวออกพ่นรวาระเบียงเพื่омองหากบก็เห็นว่าถามอย่างไม่พอใจว่า

"ทำไมเจ้าไม่ออกไปสรวลเสเฮฮากับพวกมันบ้าง"

"หน้าตาน่าชิงชัง ถ้อยวาจาก็น่ารังเกียจ"

กบน้อยหลบแวบเข้าซอกหินที่เต็มไปด้วยตะไคร่น้ำเพราะตกใจเสียง
หญิงเซวียถอนใจอย่างเสียดาย หันหน้ามามองพลางกล่าวต่อ

"นี่คือข้าในสายตาของพวกมัน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ โยต้องโผล่หน้าไป
ทำลายความอยากอาหารของพวกมันด้วยเล่า?"

ซือเถียนหลันมองมันอย่างจริงจัง กล่าวว่า

"หลายเดือนนี้เจ้าเดินไปไหนมาไหนคนเดียวเหมือนวิญญาณโดดเดี่ยว
ข้าไม่เข้าใจเลยจริงๆ เจ้าไม่คิดจะกอบกู้ชื่อเสียงตัวเองกลับมาบ้างเลยหรือ
ไม่ยากพิสูจน์ให้คนทั้งสถานศึกษารู้หรือว่าเจ้าไม่ได้หนีการสอบในครั้งนั้น
จริงๆ"

"ประลองผลสอบเป็นเรื่องน่าเบื่อ แนนอน ข้าเองก็ไม่ชินกับการถูก
คนกล่าวหาเหมือนกัน แต่ในเมื่อถูกกล่าวหาไปแล้ว จะให้ตีหน้าขึ้นเข้าร่วม
วงสนทนากลมเกลียวกับพวกมันอีกก็ดูจะอ่อนแอไร้ศักดิ์ศรีเกินไป ยิ่งนำ
รังเกียจหนักเข้าไปใหญ่"

หญิงเขยียบท่าย

"ข้ายอมต้องกอบกู้ชื่อเสียงกลับมาด้วยตัวเอง"

ชื่ออุอิหลันจ้องหน้าถาม

"เมื่อไหร่"

"อาจจะ...มะรีนนี้"

"จะบอกว่าตอนขึ้นสองเปิด ขณะที่คนอื่นๆ รวมทั้งพวกนกกระเจิบ นกกระจอกเหล่านั้นเงียบกริบ จู่ๆ เจ้าก็จะลุกขึ้นยืนแล้วบอกว่าข้าสามารถ ทำได้อย่างนั้นรี"

ชื่ออุอิหลันพูดถึงตรงนี้ก็ยิ้มห่อหุ้ม ถอนใจส่ายหน้ากล่าวว่า

"ภาพที่เจ้าวาดหวังไว้ดูตึง เต็มไปด้วยสีสนั่นตาตื่นแต่เสียชีวิต เจ้ากับข้าก็เหมือนกันคือเป็นพวกนางสงสารที่ไม่สามารถฝึกฝนได้"

"ข้าสามารถ..."

หญิงเขยียบพูดได้สองคำก็หยุด เพราะคิดว่าต่อไปพูดออกไปนางก็คงไม่เชื่อ จึงยิ้มให้อย่างอ่อนโยน มองไปยังจุดที่บรรยายศาสตร์เขยียบครั้งก่อนหันเห หัวข้อถามว่า

"ข้าไม่เข้าใจเลยจริงๆ หากคราวนี้ขึ้นสองรับศิษย์เพียงแค่คนเดียวอย่าง ที่ไต้ยีนจริงๆ แล้วเหตุใดพวกมันถึงยังตื่นเต้นยินดีกันถึงขนาดนี้"

ชื่ออุอิหลันตอบยิ้มๆ

"เพราะคุณชายสามสกุลเขยียบเก่งในเรื่องเข้ากับผู้คนมากกว่าเจ้า ต่อให้มีคนนี้อัจฉริยะยามัน ก็จะไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่จะทำเหมือนงงตัวจวน คือให้กำลังใจสนับสนุนมัน"

หญิงเขยียบมองหน้านางก่อนถามยิ้มๆ ว่า

"พวกเจ้าลืมใครไปคนหนึ่งหรือเปล่า"

ชื่ออุอิหลันงงงันวูบ แต่พริบตาต่อมาก็ตะลึงงันพูดไม่ออก

ศิษย์ทั้งสถานศึกษารวมถึงตัวนางต่างลืมนึกถึงชายหลงซึ่งจากแคว้น เยียนไปเสียฉิบ อาจเป็นเพราะในสายตาของทุกคน องค์ชายหลงซึ่งคือนุคคัล ลำคัญในหน่วยพิทักษ์ของอาศรมเทพแห่งซีหลิง เป็นอัจฉริยะในการ

ฝึกงานที่ยากจะหาผู้ใดเทียบเคียงได้ ดังนั้นจึงยกมันไว้ในที่สูง ไม่เคยคิดที่จะดึงลงมาเป็นคู่แข่ง บุคคลที่เป็นเสมือนบุตรอันน่าภาคภูมิใจของเฮาเทียนนี้พอเข้าเมืองฉางอันก็ทำให้สตรีทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นดรุณีแรกรุ่งหรือสาวแก่แม่เฒ่าต่างพากันหลงไหลคลั่งไคล้ ทว่าหลายวันมานี้มันกลับเก็บตัวอยู่แต่ในซอยเถาฮวา (ดอกท้อ) แม้แต่งงานเลี้ยงในวังก็หาซื้ออั่งไม่ไปร่วมเรียกได้ว่าทำตัวเงียบเชียบอย่างถึงที่สุด

"ทุกคนรู้ว่าจุดประสงค์ที่องค์ชายหลงซิงมาฉางอันก็เพื่อเป็นตัวประกันแทนองค์รัชทายาท แต่ที่ไม่รู้ก็คือไม่ว่าจะด้วยฐานะขององค์ชายหรือด้วยศักดิ์ศรีอันสูงส่งของอาศรมเทพแห่งซีหลิง มันจำเป็นต้องรักษาหน้าตาเอาไว้ และเหตุผลหนึ่งที่พอจะหามาบังหน้าได้ก็คือการมาเข้าเรียนในชั้นสองของสถานศึกษา ดังนั้นที่คิดกันว่าเป็นเพียงแค่ขาลูกก็...อาจจะไม่ใช่ก็ได้ ถ้าหากคราวนี้สถานศึกษารับศิษย์เข้าชั้นสองเพียงคนเดียว และหลงซิงก็คิดจะเข้าชั้นสองจริงๆ เช่นนั้นตามความเห็นของเจ้า เชียนเจิงอวี่กับหวังอิงมีคุณสมบัติพอที่จะเป็นคู่แข่งของมันหรือไม่"

"คุณชายสามสกุลเชียนมีความสามารถโดดเด่นเหนือใครก็จริง แต่จะเอามาเปรียบกับองค์ชายหลงซิงได้อย่างไร ส่วนหวังอิงก็ยิ่งอายุน้อย..."

ชื่อถูอิหลันค่อยๆ ระบายความตกตื่น แล้วจู่ๆ ก็นึกถึงความเป็นไปได้ทุกอย่าง ถามว่า

"เป็นไปได้หรือไม่ที่สถานศึกษาจะให้องค์ชายหลงซิงผ่านเข้าชั้นสองไปเลยโดยไม่ต้องทดสอบ"

"แล้วถ้าหากต้องเล่า พวกที่กำลังเบิกบานสำราญใจเหล่านั้นจะทำอย่างไร"

เห็นสีหน้าห่อเหี่ยวของอีกฝ่าย หนึ่งเซวียก็ยิ้มพลางกล่าวเหมือนปลอบใจ

"แต่ต่อให้รู้ว่าจะต้องแข่งกับหลงซิงเพื่อที่ว่างเพียงหนึ่งเดียวนี้ ข้าคิดว่าเชียนเจิงอวี่ก็คงจะไม่ท้อแท้หมดกำลังใจไปง่ายๆ ตรงกันข้ามมันอาจจะมีความมุ่งมั่นมากขึ้นกว่าเดิมก็ได้"

ชื่ออุอิหลันส่ายหน้ากล่าวว่า

"องค์ชายหลงซึ่งขาดอีกแค่ก้าวเดียวก็จะก้าวเข้าสู่ด่านรัฐชะตาแล้ว ส่วนคุณชายสามสกุลเซียเพิ่งจะเข้าสู่ด่านไร้ฉงน พลัณณต่างกันเกินไป ความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะแม้แรงกล้าเพียงใด ก็คงจะช่วยอะไรไม่ได้มากนัก"

ขณะมองสหายร่วมเรียนตีตากันอย่างมีความสุข นางก็นึกถึงภาพที่ทั้งหมดจะต้องนั่งหน้ามอยคอตกเมื่อองค์ชายหลงซึ่งปรากฏตัวขึ้นในการทดสอบวันมะริน จึงกล่าวอย่างกลัดกลุ้ม

"แม้คุณชายสามสกุลเซียจะมาจากหนานจิ้น แต่ก็ร่ำเรียนในสถานศึกษา กับพวกเรามานานหนึ่งปีแล้ว มันสามารถเข้าชั้นสอง พวกเราชาวถังก็ยิ่งพอทำใจยอมรับได้...แต่ถ้าหากเป็นองค์ชายหลงซึ่ง ชำนาญภาพไม่ออกเลยจริงๆ ว่าเหล่าผู้อาวุโสในราชสำนักจะเดือดดาลและผิดหวังกับศิษย์รุ่นเรามากเพียงใด"

องค์ชายหลงซึ่งมาจากแคว้นเยียน มีฐานะเป็นตัวประกัน และในขณะที่เดียวกันก็เป็นบุคคลสำคัญในหน่วยพิพากษาของอาศรมเทพจึงเป็นศัตรูตัวฉกาจของตัวถัง หากปล่อยให้มันใช้ความสามารถอันโดดเด่นมาสยบคนเก่งรุ่นเยาว์ของตัวถังถึงเมืองฉางอัน ก็เท่ากับตัวถังถูกตบป้องทุอย่างแรง

"ข้าไม่เข้าใจ เหตุไฉนคราวนี้สถานศึกษาถึงได้ตั้งกฎเช่นนี้..."

ชื่ออุอิหลันมองฝูงปลาที่ว่ายไปมาในทะเลสาบ หัวคิ้วขมวดมุ่น

"นี่มิใช่เท่ากับจงใจสร้างสถานการณ์ 'ยืนสูงบนยอดดอย ภูเขาพลอยดูต่ำเตี้ย'* ให้กับองค์ชายหลงซึ่งหรือกริ"

หนิงเซวียิ้ม

"วันสอบยังมาไม่ถึง ทุกสิ่งทุกอย่างยังไม่ทันได้เริ่มต้น ข้าเพียงท้วงให้เจ้าคิดแต่ก็อย่าถึงกับทีกหักแน่ใจว่าคนที่เข้าชั้นสองได้จะต้องเป็นหลงซึ่ง"

"แม้อาศรมเทพแห่งซีหลิงกับตัวถังเราจะเขม่นกันมาหลายชั่วอายุคน แต่ข้าก็ต้องยอมรับจากใจจริงว่าองค์ชายหลงซึ่งคือบุคคลที่โดดเด่นที่สุดในบรรดาคนเก่งรุ่นเยาว์ยุคนี้"

* มาจากบทวีที่ประพันธ์โดยผู้ผู้ ยอดกวีจีนสมัยราชวงศ์ถัง หมายถึงเมื่อยืนอยู่บนยอดเขาได้ชานแล้ว เวลามองภูเขาสูงอื่นๆ ส่วนเปลี่ยนเป็นเตี้ยเล็ก ในที่นี้เปรียบว่าทำให้องค์ชายหลงซึ่งดูสูงส่งจนคนอื่น ดูด้อยไร้ความสามารถ

ชื่อถู่อีหลันกล่าวต่ออย่างหตู่

"ยอมรับว่าศัตรูเก่งฉกาจมิใช่เรื่องน่าอับอาย แต่ที่ทำให้ข้าละอายและกลัดกลุ้มจริงๆ ก็คือแต่ไหนแต่ไรมาตำดั่งเรามีัจฉริยะบุคคลถือกำเนิดขึ้นมาคนแล้วคนเล่า แต่พอมาถึงรุ่นพวกเรากลับหาผู้ที่มีความสามารถพอที่จะต่อกรกับฝ่ายตรงข้ามไม่ได้เลยสักคน"

"ใครว่าไม่มีกันแล้ว"

หนิงเซวียย้อนถามยี้มู

ชื่อถู่อีหลันมองมันก่อนดักคอว่า

"อย่าบอกว่าคนคนนั้นก็คือเจ้า เพราะไม่มีเหตุผลใดๆ มาสนับสนุนเลยจริงๆ"

"ช่างเถอะ"

หนิงเซวียแบมือถอนใจเฮือกใหญ่

"เจ้าอย่าเพิ่งด่วนร้อนใจ มันก็แค่ปัญหาเรื่องหน้าตา ต่อให้องค์ชายหลงชิงเองอาจสะท้านใจบุรุษ หล่อเหลาสะท้านใจสตรี แต่แคว้นเยียนของมันก็ยังคงตกอยู่ภายใต้อาณัติของพวกเรา ต้องส่งเครื่องบรรณาการมาให้ทุกปี อาศรมเทพแห่งซีหลิงก็ไม่กล้ามาต่อแยะพวกเรา คุไปแล้วไม่น่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญหรอก"

"นี่ไม่ใช่ปัญหาเรื่องหน้าตา แต่เป็นเรื่องของเกียรติและศักดิ์ศรีต่างหาก จะว่าไปเจ้าก็เป็นทหารชายแดนมาก่อน โจนจึงดูไม่เหมือนเลยสักนิด"

"ทหารตำดั่งเราควรจะเป็นอย่างไร เวลาเดินสายตาต้องไม่вокแวก มือกำด้ามดาบ คุร้ายป่าเถื่อนเหมือนฮว่าซานเยวี่เมื่อครูน้อย่างนั้นรี เฮอะ ข้าไม่เห็นด้วย พวกทหารที่พิทักษ์รักษาชายแดนบุกตะลุยเข้าตีดินแดนศัตรูมิได้อาศัยแค่บุคลิกท่าทางเพียงอย่างเดียว ยังต้องมียาอื่นประกอบด้วย"

"มีอะไร"

"วินัย ความกล้า และความไว้วางใจ"

"จริงลิ เจ้าน่าจะรู้จักฮว่าซานเยวี่มิใช่หรือ"

ชื่อถู่อีหลันถามอย่างเพ็งนึกขึ้นได้

นึกถึงตอนที่ได้สบตาตุ๋นเว่ยเซตกู้ซานเมื่อสักครู่ หนิงเซวียก็เงยไป
อึดใจก่อนตอบว่า

"มันเป็นผู้มีความสามารถโดดเด่นในหมู่คนรุ่นเยาว์ของกองทัพ กับ
คนธรรมดาอย่างข้า อย่าพูดว่ารู้จักกันเลย เอาแค่ที่เคยพบหน้ากันมาก่อน
จะดีกว่า และก็ก็เป็นเรื่องที่ผ่านมาหนึ่งปีแล้ว จะว่าไปมันก็ไม่ค่อยจะชอบ
ชี้น้ำข้าสักเท่าไรหรอก"

ซืออู้อี้หลันไม่รู้ว่ในระหว่างการเดินทางจากดินแดนแห่งทุ่งหญ้ามา
จนถึงนี้ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับขบวนรถม้าขององค์หญิงบ้าง จึงกระเข้ามาว่า

"แค่ชว่ซานเว่ยยคนเดียวเสียที่ไหน ข้าว่าคนในนางอันก็ดูเหมือนจะ
ไม่ค่อยชอบชี้น้ำเจ้าสักเท่าไร"

หนิงเซวียส่ายหน้าพูดที่เล่นที่จริง

"เจ้าพูดเช่นนี้แสดงว่ายังรู้จักข้าไม่ดีพอ ลองไปสอบถามเพื่อนบ้านข้า
ในซอยสี่สิบเจ็ดสิ มีใครบ้างไม่ชอบข้า คราวก่อนไปเรือนหงชิวเจา (นางงาม
เพรียกหา) เจ้าก็เห็นนี่นาว่าแม่นางพวกนั้นดีต่อข้าเพียงไร"

"ซีเกียจคุยกับเจ้าแล้ว"

ซืออู้อี้หลันมองลึกเข้าไปยังเรือนรับรองส่วนตัวด้านหลัง พลางเอ่ยปาก
ถาม

"อีกสักครู่เจ้าจะเข้าไปด้วยกันกับพวกเรา หรือจะเข้าไปเองคนเดียว"

"เข้าไปทำอะไร"

หนิงเซวียมองตามแล้วส่ายหน้า

"ข้าไม่อยากระวังกินข้าวกับองค์หญิง อีกอย่าง ก็ไม่แน่วนางจะเชิญ
พวกเราเข้าไป"

"เจ้าเคยได้ถูกต้องจริงๆ องค์หญิงกำลังจัดงานเลี้ยงอยู่"

ซืออู้อี้หลันยิ้มเล็กน้อยก่อนกล่าวว่า

"ถ้าหากเป็นยามปกติ องค์หญิงอาจจะไม่ แต่ในเมื่อวันนี้ศิษย์ผู้
มีความสามารถของสถานศึกษาต่างก็มาอยู่กันพร้อมหน้าที่นี่และแขกที่นางเชิญ
มาก็มีใช่คนธรรมดา ดังนั้นอีกสักครู่นางจะต้องเรียกพวกเราเข้าไปแน่นอน"

หนิงเซวียขบคิดสักครู่ก็เข้าใจความหมายที่นางต้องการสื่อ

"คงไม่เรียกเข้าไปหมดทั้งร้อยกว่าคนนี่กระมัง...น่าจะต้องเลือกเฉพาะพวกที่มีผลการเรียนยอดเยี่ยม ความประพฤติและคุณธรรมสูงส่ง ซึ่งก็ไม่มีทางเป็นข้าอย่างแน่นอน"

หนิงเซวียกล่าวยิ้มๆ

ชื่อถู้อีหลันนึกถึงเรื่องที่ตนมักจะได้พบซังซังสาวใช้ของมันในตำหนักองค์หญิงโดยบังเอิญอยู่เสมอก็กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"เจ้าก็บงคืหญิงรู้จักกันมานาน นับว่ามีความคุ้นเคยกันไม่น้อย ข้าพาเจ้าเข้าไปด้วย ใครจะกล้าพูดมาก"

บทที่ 2 ขึ้นเวที

สามารถซื้อจวนขุนนางที่เคยดำรงตำแหน่งอัครเสนาบดี* ในเขตนครได้มาเปิดเป็นเหลาสุรา ความเป็นมาของเจ้าแกลเหลาคนนี้จะต้องใหญ่โตไม่ใช่เล่น คนทำการค้าที่สามารถคบค้าสมาคมกับคนมากมายย่อมต้องมีความสำเร็จ ได้รับทั้งเงินทองและบารมี การที่ยอมให้ศิษย์สถานศึกษาหาที่หนึ่งบนลานกว้างริมทะเลสาบซึ่งไม่ได้ทำเงินให้มันเท่าใดนักก็เพื่อผลประโยชน์ในวันหน้า หากเป็นยามปกติมันจะต้องถือโอกาสเข้าไปพูดคุยทำความสนิทสนมด้วย แต่วันนี้มันกลับมีอาจทำเช่นนั้นเพราะต้องยืนค่อมตัวอย่างนอบน้อมอยู่หน้าประตูชั้นในของเรือนรับรองส่วนตัวราวกับเด็กรับใช้คนหนึ่ง

สาวใช้กับคนงานหลายสิบคนที่ถูกฝึกฝนมาเป็นอย่างดียกงานสามที่บรรจุน้ำอาหารเลิศรสหลากหลายประเภทเดินเรียงแถวเข้าลานตีกด้วยฝ่าเท้าอันเจียบกริบ ภายในลานจึงได้ยินแต่เสียงลมพัดยอด้ไม้ดังซู่ๆ สายตาอันคมกริบของเจ้าแกลจับจ้องมองการเคลื่อนไหวของพวกมันตาไม่กะพริบ เมื่อแน่ใจว่าไม่มีสิ่งใดผิดพลาด จึงค่อยคลายใจลงก่อนยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อที่ผุดซึมอยู่ตามหน้าผาก

* อัครเสนาบดี โดยทั่วไปหมายถึงผู้ตรวจตรา ยศขุนนางลำดับหลักชั้นแปดประจำสำนักตรวจการ (อัครเสนาบดี)

สามารถเหมาลานตึกซึ่งเจียบสงบมีราคาแพงที่สุดของเหล่า และสามารถทำให้เจ้าแกล่เหล่าสุราต่อสู้แข่งยอมทำตัวเป็นเด็กรับใช้อย่างเต็มใจ แค่นี้ก็พอจะเดาออกแล้วว่าฐานะของเจ้าภาพและแขกรับเชิญในงานเลี้ยงที่จัดขึ้นในวันนี้สูงส่งเพียงไร เจ้าภาพก็คือองค์หญิงสีหลิววี ส่วนแขกก็คือผู้สูงศักดิ์อย่างแท้จริง และหากไม่เกิดเรื่องไม่คาดคิด หลังจากแขกท่านนี้ออกจากเมืองฉางอันไปแล้ว ชั่วชีวิตที่เหลือก็จะมีโอกาสได้กลับมาอีกเลย

ในห้องโถงยาวที่พื้นเป็นไม้มะเกลือขัดจนขึ้นเงา ยามนี้มีโตะเตี้ยสองตัวตั้งประจันหน้า โตะทางซ้ายนั่งไว้ด้วยบุรุษหนุ่มในชุดเขียวเรียบไม่ฉูดฉาดมวยผมเสียบปิ่นหยก คิ้วตรงตากระจ่าง ท่าทางสุขุมอ่อนโยนเป็นอย่างยิ่ง แต่ผมขาวที่ขึ้นแซมประปรายกลับเผยให้เห็นถึงความมั่งคั่งที่สะสมอยู่นอกมานานหลายปี

รัชทายาทแคว้นเยียนผู้มาเป็นตัวประกันในฉางอันเกือบสิบปีมององค์หญิงสีหลิววีแห่งต้าถังที่นั่งฝั่งตรงข้ามด้วยสายตาสงบนิ่ง ยกจอกสุราขึ้นดื่มช้าๆ จนหมด จากนั้นค่อยถอนใจกล่าวว่า

"รัชสมัยเทียนนี่ปีที่สี่ ข้ามาท่องเที่ยวที่ฉางอัน จากนั้นปีที่หกก็กลับมาอีกครั้งในฐานะตัวประกัน นับดูแล้วถึงกับรู้จักเจ้ามานานนับสิบปี แม้จะมีอยู่สองปีที่เจ้าไปดินแดนแห่งทุ่งหญ้า แต่ก็นับได้ว่าพวกเราเติบโตมาด้วยกันจากไปคราวนี้ไม่ทราบว่าจะวันใดจะได้พบหน้ากันในฉางอันอีก คิดแล้วอดรู้สึกใจหายมิได้"

"พี่งหมิง ต่อไปหากพวกเราจะพบหน้ากันในฉางอัน จะต้องเป็นเพราะด้วยเหตุผลสองประการ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ยังคงอย่าพบกันที่นี้จะดีกว่า ไว้มีโอกาสข้าจะเป็นฝ่ายไปเยี่ยมท่านที่เจิ้งจิงเอง"

สีหลิววีกล่าวแล้วก็ยิ้มเล็กน้อยก่อนยกจอกสุราที่หมั่นเล่นอยู่ในมือมาลักพอกหนึ่งแล้วขึ้นจิบ ทั้งสองต่างรู้แก่ใจกันดีว่ารัชทายาทงหมิงกลับแคว้นในคราวนี้ หากไม่เกิดเรื่องที่ไม่คาดฝัน หลังจากจักรพรรดิแคว้นเยียนเสด็จสวรรคตมันจะขึ้นสืบบัลลังก์ต่อ และหากจักรพรรดิของแคว้นแคว้นหนึ่งต้องการเข้าเมืองหลวงของต้าถัง มีความเป็นไปได้อยู่แค่สองประการ ประการ

แรกคือแคว้นนั้นถูกตำถั่งบุกทำลายจนสิ้นชาติ จักรพรรดิถูกจับตัวมาในฐานะเชลยศึกและเครื่องเซ่นไหว้ศึกสงคราม อีกประการก็คือจักรพรรดิองค์นั้นนำทัพบุกตีเข้ามาถึงฉางอัน

ความเป็นไปได้ทั้งสองประการนี้ อย่างแรกน่าจะเศร้าเกินไป อย่างหลังก็ไม่น่าจะเกิดขึ้น ดังนั้นหลิววีจึงบอกว่าไม่พบหน้ากันในฉางอันจะดีกว่า

"ไม่พบกันในนี้ก็ดี"

รัชทายาทยิ้มน้อยๆ กล่าวต่อไปว่า

"อย่างที่เจ้าว่า วันหน้าหากมีเวลา เจ้าไปเฉิงจิงเยียมข้าก็ได้ ถึงตอนนั้นข้าจะเป็นเจ้ามือเชิญเจ้ากินของแปลกใหม่ที่เจ้าไม่เคยลิ้มลอง"

"ตอนนี้พวกเราไม่ใช่เด็กแล้ว ไหนเลยจะคิดถึงแต่เรื่องลาปาก"

หลิววีท้วงติงด้วยใบหน้าเบื่อหน่าย

"เพียงแต่วันหน้าเมื่อท่านขึ้นนั่งบัลลังก์ ข้าจะแบมือขออะไรจากท่าน ย่อมต้องได้รับความสะดวกยิ่ง"

หนึ่งนั้นคือผู้สืบทอดบัลลังก์ตามกฎหมายมเหสีรบาลของแคว้นเยียน อีกหนึ่งคือองค์หญิงผู้มีศักดิ์ฐานะสูงส่งที่สุดของตำถั่ง ทั้งสองดูเหมือนกำลังสนทนาทำความเข้าใจมิตรภาพในวัยเด็ก แต่ใครจะรู้ว่ามิประโยคใดบ้างซ่อนความขัดแย้งในอนาคตเอาไว้

รัชทายาทแคว้นเยียนเงยบงันไป ใบหน้าผอมซูบผุดรอยยิ้มขมขื่น ยกจอกสุราขึ้นกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าหมอง

"เป็นจักรพรรดิไหนเลยจะสู้ชีวิตความเป็นอยู่ในตอนนี้ได้ ข้ามาอยู่ฉางอันเกือบสิบปีแล้ว คู่ที่เคยกับดินฟ้าอากาศและนิสัยใจคอของคนที่นี่ อันที่จริงข้ายังไม่อยากกลับไปสักเท่าไร"

"พึงหมิง ท่านพูดแบบนี้ไม่เหมาะ จักรพรรดิแคว้นเยียนทรงชรามากแล้ว สุขภาพก็ไม่ดี..."

"ไม่เหมาะสมอย่างไร เสด็จพ่อไม่เคยโปรดข้าจึงส่งข้ามาเป็นตัวประกัน โดยไม่รู้ลึกเศร้าเสียใจแม้แต่น้อย แปดปีเต็มที่ข้าอยู่ในฉางอัน ผ่านวันเหมือนผ่านปี ทางเฉิงจิงเคยส่งจดหมายมาปเลบใจหรือถามสารทุกข์สุกดิบข้าสัก

ก็คำ อันที่จริงข้าว่าแคว้นเยียน...ได้ลี้มข้าไปนานแล้ว"

รัชทายาทหลงหมิงยกจอกขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด แวตาสาดประกาย
เจ็บปวดดู

"ข้าเองตอนไปอยู่ดินแดนแห่งทุ่งหญ้าก็รู้สึกกังวลเป็นอย่างยิ่งว่า
นางอันจะลี้มข้า แต่ความจริงได้พิสูจน์ให้เห็นแล้ว ขอเพียงท่านยังมีชีวิตอยู่
อีกทั้งยังกลับมาได้ ไม่ว่าจะถูกไปนานสักเพียงใด เหลือร่องรอยแห่งความ
ทรงจำเบาบางเพียงใดก็ล้วนสามารถกอบกู้กลับคืนมาได้ใหม่"

หลิวอี้กล่าวต่อด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ตอนนั้นท่านช่วยข้าออกความคิด แผนจากไปอยู่ดินแดนแห่งทุ่งหญ้า
ทำให้ข้าพาตัวไปอยู่นอก ได้รับประโยชน์มากมาย บัดนี้ท่านกำลังจะกลับ
บ้านเกิด ข้าอยากมอบของขวัญให้สักหลายชิ้น แต่ก็รู้ว่าท่านจะต้องไม่ยอมรับ
ทว่ามียุ่เรื่องหนึ่งที่ท่านจะต้องจดจำเอาไว้ให้มั่น ไม่ว่าสถานการณ์ในเจิงจิง
จะเลวร้ายเพียงใด ท่านก็คือรัชทายาทที่ถูกต้องตามกฎหมายเถยรบาล ผู้ใด
ก็มีอาจแย่งชิงบัลลังก์ของท่านไปได้!"

รัชทายาทสบตานาง คิดถึงช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา เพื่อน้องชาย
ของตัวเองนางต้องเดินหมากวางแผนอย่างยากลำบากเพียงใด ก็อดรู้สึก
เห็นใจมิได้ มันยิ่งอย่างเพื่อนซี้กล่าวว่า

"ปัญหาคือมิใช่มีคนอยากแย่งบัลลังก์ไปจากข้า แต่เป็นเพราะบัลลังก์
นี้ไม่เคยเป็นของข้าเลยต่างหาก ในสายตาของชาวเยียน เมื่อเทียบกับ
รัชทายาทผู้อ่อนแอที่ถูกขังอยู่ในนางอันมานานปี น้องชายผู้ฉลาดปราดเปรื่อง
ทั้งปุ่นและบุ๋ของข้าคนนั้นต่างหากที่เหมาะสมกับบัลลังก์จักรพรรดิ"

มันนี่คิดอย่างใจลอยก่อนกล่าวสลับไป

"แม้ข้าจะจากเจิงจิงมานานหลายปี แต่ก็ยังจำเรื่องราวในสมัยเด็กได้
อย่างชัดเจน หลงซึ่งเป็นผู้มีพรสวรรค์มาตั้งแต่เกิด ไม่ว่าจะเป็นขี่ม้า ยิงธนู
แต่งโคลง เรียนหนังสือ หรือแม้กระทั่งฝึกฉวน รวกับว่าไม่มีเรื่องใดใน
ใต้หล้าที่มันทำไม่ได้ เทียบกับมันแล้ว ข้าผู้เป็นรัชทายาทจึงไม่มีความโดดเด่น
ในด้านใดเลย ดังนั้นเสด็จพ่อจึงโปรดปรานมัน เอ็นดูมัน ขุนนางทั้งหลาย

เชื้อถือมัน ฟังพามัน สุดท้ายกลายเป็นเรื่องที่เป็นไปเองโดยธรรมชาติ...
 มิน่าซ้ำตอนนี้นั้นยังเป็นบุคคลสำคัญของหน่วยพิพากษาของอาศรมเทพอีก
 ด้วย

นับตั้งแต่วันแรกที่ก้าวเข้าสู่เทียนอวี่ยวน ตระกูลทางฝั่งมารดาของมัน
 ก็เริ่มสร้างอิทธิพลขึ้นในเชิงจึง มาบัดนี้อิทธิพลนั้นยังลึกลงใจผู้คิดหาญ
 จะต่อกรด้วยแล้ว อีกทั้งมันยังมีกำลังสนับสนุนเข้มแข็งจากภายนอก และ
 กำลังที่ว่า...ก็มาจากซีหลิง"

ความเงียบเข้าปกคลุมเรือนรับรอง หล่อวีจ้องตารัชทายาทแน่นิ่งก่อน
 กล่าวว่า

"ไม่มีแรงสนับสนุนจากภายนอกย่อมมีอาจระทำการใดได้สำเร็จ แม้
 หลงซึ่งมีอาศรมเทพคอยหนุนหลัง แต่ถ้าหากฟังงมยินยอม เชื่อว่าเสด็จพอ
 ซ้ำคงไม่รังเกียจที่จะส่งสาส์นฉบับหนึ่งถึงเสด็จพ่อของท่าน"

แคว้นเดียวในแผ่นดินที่มีอาณาภาพเข้มแข็งพอที่จะคัดจ้งกับอาศรม
 เทพแห่งซีหลิงได้ก็คือต้าถัง แต่รัชทายาทแคว้นเยียนพอได้ยินเช่นนั้นกลับ
 ไม่แสดงสีหน้าหรือแม้แต่แวตตาลาบปลื้มใจ ตรงกันข้ามกลับจมดิ่งสู่ความเงียบ

"แม้ข้าจะไม่เข้าใจว่าทำไมอาศรมเทพถึงเห็นด้วยกับการที่หลงซึ่งจะมา
 รับหน้าที่ตัวประกันแทนท่าน รวมถึงจุดประสงค์ที่หลงซึ่งอยากเข้าเรียนใน
 ชั้นสองของสถานศึกษา แต่ข้ารู้ว่าสถานการณ์ในตอนนี้เป็นประโยชน์กับท่าน
 มันอยู่ณจอันยอมยากที่จะบงการผู้คนในเชิงจึง นี่มิใช่โอกาสอันดีสำหรับ
 ท่านหรือกริ"

หล่อวีมองเปลือกตาที่หลบลงเล็กน้อยของรัชทายาท กล่าวต่ออย่าง
 เชื่องช้า

"อาศรมเทพแห่งซีหลิงคือดินแดนศักดิ์สิทธิ์ บุคคลสำคัญของหน่วย
 พิพากษาก็ฝีมือยอดเยี่ยมร้ายกาจ บางทีในแคว้นต้าเหอหรือหนานจั้นอาจ
 มีคนจำนวนมากกำลังหัวเราะเยาะต้าถังเราว่ากระทำการเหลวไหลที่เอา
 คนเช่นนี้มาเป็นตัวประกัน แต่พวกมันหาว่าไม่รู้ว่ามีสถานที่ดีเดียวในโลกนี้ที่
 สามารถควบคุมตัวบุคคลลำดับสองของหน่วยพิพากษาไว้เป็นตัวประกันได้

นั่นก็คือสถานศึกษา"

ในที่สุดรัชทายาทแคว้นเยียนก็เอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

"แต่ที่ข้ารู้ ต่อให้เป็นจักรพรรดิแคว้นดังก็ยังมีอิทธิพลต่อสถานศึกษาน้อยมาก ถ้าหากอาจารย์ใหญ่ไม่ยากจกักตออิสระของหลงชิง ปล่อยให้มันเข้าชั้นสองฝึกฉฉานจนรู้หน้า ถึงตอนนั้นข้าจะจัดการอย่างไรดี"

หลิววีเล็กคิ้วเล็กน้อย ตอบเสียงเบาว่า

"ถึงอย่างไรสถานศึกษาก็อยู่ในฉางอัน ท่านอย่ากังวลจนเกินไป"

"จะไม่กังวลได้อย่างไร..."

รัชทายาทแคว้นเยียนแย้งเสียงเรียบ

"หลงชิงเป็นคนหยิ่งทรนงเพียงใดข้าเข้าใจดีที่สุด คนอย่างมันยอมสละความถือดี ยอมรับว่าต้องสอบจึงจะได้เข้าเรียนในชั้นสอง นั่นก็พิสูจน์แล้วว่าสำหรับมันสถานศึกษามีความสำคัญเพียงไร และที่มันถนัดที่สุดก็คือการโน้มน้าวผู้คนที่มีมันคิดว่าสำคัญให้เป็นการสนับสนุนของมัน"

"ท่านกลัวว่าหากหลงชิงได้เข้าเรียนในชั้นสอง คนในนั้นจะสนับสนุนมันอย่างนั้นหรือ"

หลิววีส่ายหน้ากล่าวอย่างมั่นใจ

"แม้แต่เรื่องภายในของต้าถัง สถานศึกษายังไม่เคยสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยวสำหรับอะไรกับนี่คือศึกชิงบัลลังก์ของแคว้นอื่น"

รัชทายาทส่ายหน้าพินอ้ม

"ไม่ว่าจะอย่างไร หากปล่อยให้มันได้เข้าชั้นสอง ข้าสังหรณ์ใจว่าจะมิใช่เรื่องดี"

"อืม แต่น่าจะเป็นเรื่องดีสำหรับหลงชิงกับซีหลิง มิเช่นนั้นเมื่อสองสามเดือนก่อนพวกมันคงไม่ยอมรับเงื่อนไขของเสด็จพ่อข้าหรอก"

หลิววิกกล่าวอย่างครุ่นคิด ขมวดคิ้วนินหน้าพึมพำกับตัวเองเบาๆ

"หรือว่าเรื่องนี้จะมีลับลมคมใน..."

"ได้ยินว่าในสถานศึกษามีผู้มีพรสวรรค์คนหนึ่งมาจากหนานจิ้น..."

รัชทายาทเปรยขึ้น

ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง จู่ๆ ก็นึกถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่งขึ้นมาพร้อมกัน การที่สถานศึกษาเปิดชั้นสองในครานี้ได้ประกาศชัดเจนว่ารับผู้เข้าเรียนเพียงคนเดียว คิดว่านี่คงเป็นการจัดฉากให้แก่หลงซึ่งเพื่อการแลกเปลี่ยนตัวในครั้งนี้โดยเฉพาะ และต่อให้ต่ำดังจัดเตรียมคู่แข่งชั้นเอาไว้บ้างเพื่อให้แนบเนียน แต่ด้วยความสามารถที่แท้จริงขององค์ชายหลงซึ่ง คิดว่าผลลัพธ์ก็คงจะออกมาอย่างที่ต้องการ

ทันใดนั้นระเบียบไม้ด้านนอกพลันปรากฏเสียงฝีเท้าเร่งรีบแต่เป็นระเบียบไม่ลึบสน รัชทายาทแคว้นเยียนส่งสายตาดำม หลีวี่ยิ้มพลางตอบว่า

"ฮว่าซานเยวี่กับคนของมัน"

พอขาดคำ ตูเว่ยเซตู่ซานฮว่าซานเยวี่ในชุดเสื้อเกราะกับผู้ใต้บังคับบัญชาหลายคนก็เดินเข้ามาในห้องโถง มันประคองมือทำความเคารพหลีวี่ก่อนจึงค่อยทักทายรัชทายาทแคว้นเยียน

สาวใช้กับคนงานรีบจัดโต๊ะสุราเพิ่ม เมื่อฮว่าซานเยวี่กับพวกนั่งลงตามคำสั่ง ภายในเรือนก็กลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

หลีวี่อธิบายกับรัชทายาทหงเหมิงว่า

"ข้าเรียกตัวตูเว่ยนามฮว่าซานเยวี่กลับมาจางอันด่วน ก็เพราะอยากให้พวกท่านทั้งสองได้พบหน้ากันก่อนที่จะท่านจะจากไป"

"ข้าประจำการอยู่ที่ดินแดนเหอเป่ย์ ปีหน้าอาจจะได้ย้ายจากเขตภูซานมาที่เขตซานยิ่น"

ฮว่าซานเยวี่กล่าวเสริมมา

เขตซานยิ่นอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเขามินซาน ใกล้กับชายแดนแคว้นเยียน กองทหารต่ำถึงที่ประจำการอยู่ในเขตนี้ แม้ไม่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรเท่ากองกำลังทหารชายแดนที่น่าทึ่งโดยแม่ทัพใหญ่ชยาโหวซึ่งประจำการอยู่ทางทิศเหนือ แต่ก็เป็่่นกองกำลังทหารที่เชี่ยวชาญการศึก ซึ่งอยู่ใกล้กับเจิงจิงเมืองหลวงของแคว้นเยียนมากที่สุด

รัชทายาทแคว้นเยียนเคยพบหน้าฮว่าซานเยวี่เมื่อหลายปีก่อน รู้ว่านายทหารคนนี้หลงใหลบุพผาหลีวี่อย่างบ้าคลั่ง และยังเป็นทหารหาญรุ่นเยาว์

ที่ทางกองทัพดำดิ่งพุ่มพริกส่งเสริม จึงเดาว่าที่หลิววีเรียกตัวนายทหารผู้นี้กลับมาโดยไม่หวั่นต่อระยะทางที่ยาวไกล คงมิใช่เพียงเพื่อส่งตนเดินทาง แต่น่าจะมีอะไรมากกว่านั้น

พอได้ยินฮว่าซานเยวียประกาศว่าปีหน้าจะถูกย้ายมาอยู่เขตซานยิน รัชทายาทแคว้นเยียนก็เข้าใจความคิดของหลิววีทันที มันมองจอกสุราบโน้ตะจมดิ่งลงสู่วงค์ความคิด ใบหน้าแม้สงบไม่ปรากฏคลื่นอารมณ์ใดๆ แต่ในใจทั้งสับสนและขัดแย้ง ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวเสียงแหบพร่า

"หากเรื่องราวไม่ดำเนินไปถึงก้าวสุดท้ายจริงๆ ข้าจะไม่ใช้หมากตัวนี้ของเจ้าอย่างเด็ดขาด"

หลิววีกล่าวเสียงราบเรียบ

"หากไม่ต้องเดินก้าวสุดท้าย ย่อมเป็นที่พอใจกันถ้วนหน้า แต่หากสถานการณ์พาไป ถึงตอนนั้นข้าหวังว่าเมื่อพื้ฉงหมิงวางหมาก จะต้องกล้ำที่จะไม่เสียใจในภายหลัง ข้าขอให้ท่านเข้าใจในเรื่องหนึ่ง นี่ไม่ใช่เป็นการคิดถึงผลประโยชน์ของข้าดังเพียงฝ่ายเดียว ข้ายังอยากให้ท่านได้ครอบครองในสิ่งที่เป็ของของท่านด้วย"

ที่เรียกว่าเลี้ยงอ่าลา อันที่จริงก็เป็นเพียงแค่การแลกเปลี่ยนข้อตกลงทางการค้าและคามันสัญญากันเป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้น แม้จะยังมีมิตรภาพลับปีซอนอยู่ แต่ถึงอย่างไรเรื่องก็เกี่ยวพันถึงแผ่นดินเกิด ทันทิที่ที่ฉิกหน้ากากอันอบอุ่นอ่อนโยนทั้ง งานเลี้ยงก็ยากที่จะกลับคืนสู่บรรยากาศชื่นมื่นเช่นในตอนแรก สถานการณ์พลันเปลี่ยนเป็นน่ากระอักกระอ่วนอย่างเห็นได้ชัด

ฮว่าซานเยวียพยายามคลี่คลายสถานการณ์ นึกถึงสิ่งที่ได้เห็นก่อนเข้ามา ก็กล่าวยิ้มๆ

"วันนี้ลานติดทะเลสาบของเหลาเต๋อเชิญผู้คนเหมาหมด เสียงเอะอะเจี๊วจ้าวเป็นอย่างยิ่ง ดูท่าจะครึกครื้นกันไม่น้อย"

"หืม?"

หลิววีเลิกคิ้วถาม

"ใครกันที่มีมือเดิบถึงเพียงนี้"

เทียบกับการเหมาเรือนรับรองส่วนตัวด้านหลังที่เจียบสงบและแพงหูฉี่ของเหล่าเตอเซิง นางไม่รู้ว่านี่จึงจะเรียกว่ามือเตบอย่างแท้จริง

"เป็นศิษย์รุ่นใหม่ของสถานศึกษา ชื่อถู่ฮี้หลันกับจินอู่ไฉก็อยู่ในนั้นด้วย พวกนางบอกว่าอีกสักครู่จะเข้ามาคารวะสุรา กระหม่อมเห็นว่าวันนี้องค์หญิงจัดงานเลี้ยงส่งรัชทายาททรงหมิงเป็นการเฉพาะ มิทราบว่าจะสะดวกหรือไม่ ดังนั้นจึงมิได้รับปาก"

"ศิษย์ของสถานศึกษาคือเสาหลักของต้าถังหรืออาจพูดได้ว่าเป็นเสาหลักของแผ่นดิน ข้าพพบพวกมันสักหน่อยจะเป็นไรไป"

องค์หญิงหลื่อวี่ผู้ได้ชื่อว่ามีสติปัญญาและคุณธรรม รักถนอมผู้มีความสามารถ ย่อมไม่คิดจะพลาดโอกาสได้ผูกใจคนรุ่นเยาว์มากความสามารถเหล่านี้

นางแยมยัมพลางขม้ายตามองรัชทายาทแคว้นเยียนก่อนถามว่า

"เชื่อว่าพี่งหมิงก็คงอยากเห็นศิษย์รุ่นใหม่ของสถานศึกษาเช่นกัน"

"แน่นอน"

รัชทายาททรงหมิงพยักหน้าตอบ

ศิษย์สถานศึกษาหลังจากถูกฮว่าซานเยวี่ตำหนิอย่างรุนแรงก็ดูจะสงบเสงี่ยมลง เพราะอีกฝ่ายเป็นถึงตุ๋เว่ยของกองทัพ และยังเป็นศิษย์พี่อีกด้วย กอปรกับถ้อยคำตำหนิก็ถูกต้องทุกคำจนเถียงไม่ขึ้น

รองจันผู้สูงศักดิ์ในเรือนรับรองส่วนตัวเรียกเข้าไป พวกมันก็ยังรู้ซึ่งว่าความหยิ่งทะนงนั้นไม่เหมาะที่จะมาแสดงในเมืองฉางอันเลยจริงๆ เพราะในเมืองนี้ แคว่ป๋ยีนบัสสวาะอยู่ในตรอกใดตรอกหนึ่งก็อาจจะได้พบกับกั๊วกง* ที่ดื่มสุราหนักไปเหมือนกัน หรือขณะกำลังคุ้ยไว้อยู่ในร้านน้ำชาก็อาจจะได้พบกับอ๋องที่มาจากแคว้นเยวี่หลุน และพวกมันที่แค่หาข้ออ้างมาชุมนุมสรวลเสเฮฮาก็ได้พบกับองค์หญิงต้าถังซึ่งกำลังจัดงานเลี้ยงส่งรัชทายาทแคว้น

* กั๊วกง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ 5 ชั้น รองจากชั้นอ๋อง คือ กง โหว ป้อ ชื่อ นานา ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน ในที่นี้กั๊วกงเป็นยศขุนนางลำดับรองชั้นหนึ่ง

เขียนโดยไม่คาดฝัน

เหลาสู่ราต่อสู้มีเนื้อที่กว้างขวาง เรือนด้านหลังคือมรดกที่อวี๋ลือชราคนหนึ่งให้ในรัชสมัยเลนเฟิงทิ้งเอาไว้ สามารถรับรองผู้คนได้สองสามร้อยคนอย่างสบายๆ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นการเข้าพบองค์หญิง ไหนเลยจะยกโขยงพากันไปเปลี่ยนสถานที่อันเจียบสงบภูมิฐานให้กลายเป็นตลาดสดได้ จึงต้องคัดคนที่มีชื่อเสียงและผลการเรียนโดดเด่นจำนวนหนึ่งไปเป็นตัวแทน ในบรรดานั้นย่อมขาดเซียเจิงอวี่นและศิษย์ห้องวิทยุर्थทั้งหมดไปไม่ได้ ยังมีจางจวินรวมถึงซือถู่ฮั่น คู่จิ้งเทียนลูกหลานตระกูลใหญ่ในเมืองฉางอัน... กับอีกคนหนึ่ง

ตอนศิษย์สถานศึกษาเดินทางร่วมกันเข้ามา หล่อวี่ที่กำลังสนทนากับรัชทายาทแคว้นเยียนก็กวาดตามองหาโดยไม่รู้ตัว และแล้วก็ได้เห็นใบหน้าทั้งคุ้นเคยทั้งน่ารังเกียจนั้นตามคาด

ช่วงเวลาว่าครึ่งปีมานี้ นางมักจะเรียกตัวซิงซิงไปคุยเล่นที่ตำหนักบ่อยๆ แต่กลับไม่เคยได้เห็นหน้ามันอีก ทว่าความเป็นอยู่และเรื่องราวของมันในสถานศึกษายังคงถูกรายงานให้รับทราบผ่านช่องทางและวิธีการมากมาย

นางรู้เรื่องการพนันผลสอบ รู้ว่าต่อมาสหยาพร้อมห้องได้รวมหัวกันโดดเดี่ยวมัน แต่มันกลับไม่เคยอธิบายแก้ตัวหรือพยายามทำให้สถานการณ์ดีขึ้น

ก็แค่คนที่เคยเดินทางร่วมกัน เป็นศิษย์สถานศึกษาที่ไม่มีคุณสมบัติหรือความสามารถโดดเด่นพอที่จะให้นางคอยเป็นห่วงเป็นใย หรือต่อให้นางยินยอมใส่ใจก็มีหลายครั้งที่มีโอกาสแสดงออกมาได้

"คารวะองค์หญิง"

"คารวะรัชทายาทหงหมิง"

ทั้งหมดคารวะผู้สูงศักดิ์ทั้งสองตามลำดับ หลังพูดคุยได้ตอบไปหลายคำรบ หล่อวี่ก็รู้สึกพอใจยิ่งที่พวกมันแสดงออกกันได้ไม่เลว โดยเฉพาะเซียเจิงอวี่นกับหวังอิ่ง ถ้อยคำโวหารจะฉาดฉานชัดเจน แม้ลึกๆ จะนึกเสียดายที่ขุนชายสามสกุลเซียเป็นชาวหนานจิ้นมิใช่ชาวถัง

"ฟังหมิง นี่คือคลื่นลูกใหม่ของต้าถัง ท่านคิดว่าเป็นอย่างไรบ้าง"
หลิววีถามขึ้น

รัชทายาทหงหมิงตอบว่า

"ต้าถังแผ่บารมีสี่คามมหาสมุทร สถานศึกษาก็คือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
ตลอดกาล ย่อมไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน"

จู่ๆ ก็มีเสียงซูลมุนวุ่นวายดังขึ้นจากด้านนอก ทั้งเสียงห้าม เสียงหวาด
คล้ายมีคนต้องการบุกกรุกเข้ามา หลิววีหันหน้ามองไปยังระเบียบทางเดินซึ่ง
ปลูกต้นไม้ขึ้นบังเป็นแนว ชาวชานเวยยี่ที่นั่งเฝ้าไปทางด้านหลังสีหน้าพลัน
เปลี่ยนเป็นแข็งกร้าว ทวาดเสียงก้อง

"ผู้ใดบังอาจถึงเพียงนี้ กล้าบุกรุกงานเลี้ยงที่องค์หญิงสั่งจัดขึ้น!"

ด้านนอกยังคงมีเสียงเอะอะ แต่ให้ความรู้สึกผิดแผกไปจากตอนแรก
เพราะเสียงดนตรีที่บรรเลงอยู่กลางป่าไผ่จู่ๆ ก็ผิดเพี้ยนไม่เป็นจังหวะ หน้าซำ
ยังสอดแทรกไว้ด้วยเสียงอุทานอย่างแตกต่างกันระคนพึงพอใจของเหล่าสตรี เสียง
ประกาศชื่อขององค์ครักซ์ที่เฝ้าอยู่ด้านนอกดังขึ้น จากนั้นเสียงอีกทีก็ค่อยๆ
เจียบหาย เหลือเพียงเสียงฝีเท้าดังแว่วมา

จากเสียงฝีเท้าฟังชัดว่าผู้มาเป็นกลุ่ม แต่ผู้คนในเรือนคล้ายจะ
แยกแยะเสียงฝีเท้าที่หนักแน่นมั่นคงเต็มไปด้วยความตระหนกถือดีของคน
ผู้หนึ่งออกมาได้

เจ้าแกล่เหลาสุราเตอเซิงเดินตัวอวบเข้ามาด้วยสีหน้าหวาดผวา ดูไปคล้าย
เด็กรับใช้ผู้นำสงสารเสียมากกว่า การนำคนนอกเข้ามายังสถานที่จัดงานเลี้ยง
ขององค์หญิงสี่โดยพลการคือการรบกวนที่ตายอย่างไม่ต้องสงสัย ทว่าแขกที่
เดินอยู่ด้านหลังมันก็มีฐานะสูงส่งยิ่ง และที่สำคัญยิ่งอ้างเหตุผลที่ไม่เหลือ
ช่องให้มันปฏิเสธได้อีกด้วย

ผู้ที่เดินมาด้วยใบหน้าที่แวววาวยิ้มจางๆ คือต้าเสวียซือ* ของหอเหวินยวน
นามว่าเจิงจิ้ง เป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนักที่องค์จักรพรรดิและพระอัครมเหสี
ทรงให้ความไว้วางพระทัยอย่างสูง

* ต้าเสวียซือ ตำแหน่งทหารราชบัณฑิต ทำหน้าที่ช่วยเหลือจักรพรรดิบริหารปกครองแผ่นดิน ยศขุนนางลำดับหลักชั้นหนึ่ง

ขวามือมันคือบุรุษวัยกลางคนในชุดนักพรตสีดำเอวห้อยกระบี่เทพ
เข้าเทียบ คนผู้นี้ก็คือเลนกววน (พรตผู้รับใช้เทพ) นามว่าโมห์ลี เป็นรอง
อาจารย์ใหญ่ของสถานศึกษาเทียนอวี่ยวนที่มาเยือนเมืองฉางอันในคราวนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างพระอัครมเหลืกับองค์หญิงลี คนทั้งในและนอก
ราชสำนักล้วนเข้าใจดี แม้จะไม่ถึงขั้นน้ำกับไฟ แต่เมื่อคำนึงถึงการสืบ
ราชบัลลังก์ในวันข้างหน้า สตรีทั้งสองย่อมมิใช่มิตรสหายกันอย่างแน่นอน
บัดนี้หัวหน้าขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่พระอัครมเหลืทรงหนุนหลังบุกเข้างานเลี้ยง
ที่จัดขึ้นโดยองค์หญิงลีโดยพลการพร้อมด้วยบุคคลสำคัญจากแคว้นเทพซีหลิง
ใครยังจะยอมทะเล่อทะล่าพาตัวเองไปเสียบอยู่ตรงกลางความขัดแย้งอัน
น่ากลัวนี้ มิหนำซ้ำในกลุ่มยังมีบุคคลอีกผู้หนึ่ง...

ว่ากันตามเหตุผล การที่เจิ้งจิงกับโมห์ลีร่วมทางมาด้วยกันย่อมจะต้อง
เป็นจุดดึงดูดความสนใจจากทุกคนว่าตอนนี้สายตาทุกคู่กลับพุ่งไปที่
ชายหนุ่มซึ่งเดินตามหลังพวกมันเป็นตาเดียว

ในโลกนี้มีคนประเภทหนึ่งที่บุคลิกลักษณะเฉพาะตัวสามารถดึงดูด
สายตาผู้คนได้ตั้งแต่แรกพบเห็น ต่อให้มันเป็นเด็กหนุ่มเนื้อตัวมอมแมมไป
ด้วยซีโคลนยืนอยู่ท่ามกลางบุรุษนับพันนับหมื่น หรือเป็นครุฑน้อยหน้าตา
ธรรมดาที่คุกเข่ากราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ท่ามกลางศิระด้าพิศของผู้เลื่อมใส
ศรัทธาจำนวนมาก ขอเพียงพวกมันอยู่ในภาพ ไม่ว่าจะทำตัวให้ไม่น่าสนใจ
เพียงไร รอบกายจะรายล้อมไปด้วยบุคคลสำคัญมากมายเพียงใด สายตา
ทุกคู่จะต้องเห็นพวกมันในทันที และก็จะไม่มีปัญญาย้ายสายตาไปที่อื่นอีก
เลย

ชายหนุ่มผู้นี้อยู่ประมาณยี่สิบ สวมชุดนักพรตสีทึมของหน่วยพิพากษา
อาศรมเทพแห่งซีหลิง เอวห้อยกระบี่ลักษณะธรรมดาๆ แม้ติดตามเจิ้งจิง
กับโมห์ลีเข้ามาเจียบๆ แต่กลับดึงดูดสายตาทุกคู่ไว้ในทันที

รูปโฉมของมันสมบูรณ์แบบไม่มีที่ติสมดังคำเล่าลือ ขณะปรากฏตัวสู่
สายตาผู้คน แสงอ่อนละมุนจากท้องฟ้ากำลังส่องลอดยอดไม้และใบเมลิทหวี
ที่ปลิวคว้างอยู่กลางอากาศลงมาพอดี เหมือนจะยิ่งขับดันมันให้ดูราวกับเป็น

เทพเขียนลงมาจุติ

ใบหน้ามันปราศจากอารมณ์ใดๆ แต่ก็เหมือนกับจังหวะการก้าวเท้าที่หนักแน่นมั่นคง สามารถบอกให้ผู้คนรับรู้ถึงความทะนงถือดีที่ติดลึกอยู่ในกระดูกขัดถูไม่ออกตลอดกาล

เจียบงันกันไปครู่หนึ่ง คนในงานเลี้ยงจึงค่อยได้สติพากันลุกขึ้นต้อนรับศิษย์สถานศึกษาต่างก็เตาออกทันทีถึงฐานะของคนผู้นี้ ใบหน้าจึงดูสลดดวงตาฉายแวววิตกังวลจนเห็นได้ชัด

หลิววี่ซึ่งนั่งหัวโต๊ะหลุบตาลง แววตืนตะลึงระว่างตัวนายขึ้นวูบก่อนเลื่อนหาย รัชทายาทแคว้นเยียนแววตาสับสนยิ่งกว่า ทั้งเศร้าใจและเจ็บปวดมันลุกขึ้นยืน ผุดรอยยิ้มอ่อนโยนทักทายว่า

"หลงซึ่ง...ไม่ได้พบกันนานแล้ว"

หญิงชเวียที่แยกตัวไปนั่งตรงมุมห้องเห็นบรรดาแขกที่ไม่ได้รับเชิญก็ถึงกับอ้าปากค้างมององค์ชายผู้มีหน้าตาและบุคลิกโดดเด่นเหนือใครก่อนทอดถอนใจพุดกับตัวเองว่า

"ในที่สุดพระเอกก็ขึ้นเวทีแล้ว"

โม่หลี่ซึ่งเป็นทั้งเลินกวนและรองอาจารย์ใหญ่สถานศึกษาเทียนอวี่้วนบอกกล่าวกับองค์หญิงหลิววี่ว่าระหว่างเดินทางมาฉางอัน องค์ชายหลงซึ่งได้ป่วยเป็นไข้หวัด ดังนั้นจึงต้องนอนพักอยู่แต่ในซอຍเถาฮวา ไม่มีโอกาสมากرابเยี่ยมพระเชษฐา วันนี้พอทราบข่าวว่าพระเชษฐาจะเดินทางกลับแคว้นในวันพรุ่งนี้ ก็ไม่รอให้หาย รีบรุดมาพบหน้าเป็นการเฉพาะ

องค์ชายหลงซึ่งพลั้งฉกรรจ์กล้าเกือบเข้าสู่ด่านรัฐชะตาแล้วแต่กลับเป็นไข้หวัดนอนชมอยู่กับเตียง ซ้ออ่า่งนี้ยอมไม่มีใครเชื่อ คิดว่ามันคงไม่ยากพบหน้าองค์รัชทายาทเร็วเกินไปเท่านั้น แต่ในเมื่อมีคนออกหน้าหาซื้อแก้ตัวให้ มันก็ควรกล่าวคำรับอ่า่งสักหน่อยมิใช่หรือ

แต่หลงซึ่งกลับนั่งลงในตำแหน่งถัดจากรัชทายาทแคว้นเยียนด้วยสีหน้าเรียบเฉย มุมปากเพียงปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อยตามมารยาท รวากับจะแสดงให้เห็นว่า แม้พวกเขาจะรู้ว่านี่คือซ้ออ่า่ง ซ้ายังเป็นซ้ออ่า่งที่ฟังไม่ขึ้น

แต่เกี่ยวข้องกับอันใดกับข้า

ร่างมันแฝกกลืนอายเครื่องขีมน่าเกรงขาม แม้จะมีใบหน้าหล่อเหลาดูจ
ภาพวาดก็ยังไม่สามารถทำให้ความน่าเกรงขามเจือจางลงแม้แต่กระฝีกริน
สะกิดให้ทุกคนในทีนั้นนึกขึ้นได้ว่านอกจากจะเป็นผู้มีพรสวรรค์ในการฝึกฉวน
และมีเสน่ห์ดึงดูดใจคนแล้ว องค์ชายผู้นี้ยังควบคุมหน่วยพิพากษาของอาศรม
เทพไว้ในมือ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ทรงอำนาจและมีอิทธิพลยิ่ง

อีกไม่กี่วันสถานศึกษาก็จะเปิดรับศิษย์เข้า ‘ชั้นสอง’
ซึ่งสร้างความคึกคักในหมู่ศิษย์ห้องวิทยุทูลยัง
หากเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อนตอนเพิ่งเข้ามาเป็นศิษย์ใหม่ๆ
เรื่องนี้คงไม่เกี่ยวอันใดกับหนึ่งชั่ววัย
แต่หลังผ่านเหตุการณ์ที่เป็นดังอาดรรพ์และปาฏิหาริย์ครานั้น
มันก็มีถูกกันอยู่จนนอก

ที่ได้แต่ต้องพินกลืนความปรารถนาในใจอีกต่อไป!

แต่ละปีกฎเกณฑ์การเข้าชั้นสองไม่เคยซ้ำ

และปีนี้ก็สื่อกันว่าท่านจอมปราชญ์:รับศิษย์เพิ่มเพียง ‘คนเดียว’

ไม่แค่นั้น ยังสื่ออีกว่าองค์ชายหลงจึงจากแคว้นเยียน

ผู้ซึ่งมีตำแหน่งสูงส่งในอาศรมเทพซีหลิงก็จะร่วมเข้ารับการทดสอบด้วย
นี่มิได้แปลว่าคนเดียวที่จะได้เข้าสู่ชั้นสองถูกกำหนดตัวเอาไว้แล้วหรือ!!

นิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-1862-0

9

786160 618620

ราคา 189 บาท